

π. Ιωάννης Κόγκαν: Η έλλειψη του Πνευματικού μου και η παρηγοριά του Θεού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Θα ήθελα ν` αναφερθώ στον πνευματικό μου, τον οποίο οι αρχές διαρκώς παρακολουθούσαν. Κάποια φορά έκανε ένα τραγικό λάθος. Δεν έφυγε εγκαίρως από τη Μόσχα, όπως αυστηρώς τον είχε προειδοποιήσει η αστυνομία. Συνελήφθη με εντολή της Κα Γκε Μπέ και καταδικάστηκε, από διορισμένο από αυτήν παράνομο δικαστήριο, ένα χρόνο για δήθεν παράνομη διαμονή στην πρωτεύουσα. Η θλίψη των, περίπου χιλίων, πνευματικών τέκνων του δεν περιγραφόταν. Αυτή ήταν τεράστια απώλεια για όλους όσους τον γνώριζαν και τον αγαπούσαν. Νιώσαμε έντονα την πνευματική ορφάνια. Ήμασταν χωρίς τη δική του, χαρισματική υποστήριξη και πνευματική τροφή. Ήταν η περίοδος των μεγάλων βασάνων, διότι, μαζί με την προδοσία που βίωσα, σταδιακά αισθανόμουν στην ψυχή μου έναν

αμ

Όταν τελείωσε

η φυλάκιση του παππούλη μας, μάθαμε ότι, με εντολή των αρχών, ο Πατριάρχης τον έστειλε εξορία στη μακρινή Λευκορωσία, στο μοναστήρι του Ζιροβίτσκι. Αγαπούσα πολύ τον παππούλη μας και, γι' αυτό, αποφάσισα να πάω εκεί να τον δω και να του διηγηθώ τις φοβερές δυστυχίες που βιώσαμε την περίοδο της απουσίας του. Όμως, ο πατέρας μας δεν ήταν στο

Ζιροβίτσκι. Αυτό με σόκαρε. Με λαχτάρα και απέραντη αγάπη προς αυτόν, πήγα να τον δω, να πάρω κουράγιο και ξαφνικά έμαθα ότι η προσπάθεια μου ήταν μάταιη. Ένας ιεροδιάκονος, ο Βενέδικτος, που καταγόταν από τη Μόσχα, μου είπε ότι στο μοναστήρι υπάρχει η θαυματουργή εικόνα της Θεομήτορος. Μ' έστειλε να προσευχηθώ ενώπιον Της, για να λάβω ευλογία και παρηγοριά. Επίσης, μου ανέφερε ότι, κοντά στο μοναστήρι, στο δάσος, υπήρχε η ζωοφόρος πηγή της Παναγίας και ότι θα ήταν καλό, μετά από το μεγάλο ταξίδι μου, να βραχώ με το νερό της.

Πήγα στο ναό, προσκύνησα την Άγια Εικόνα, προσευχήθηκα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου στη Θεοτόκο, που ήταν απεικονισμένη σε λίθο, ικετεύοντας για την προστασία και βοήθεια Της σ' αυτή την απροσδόκητη θλίψη μου. Ο πατέρας Βενέδικτος μου έδωσε ένα δοχείο, για να βγάλω το νερό από την πηγή και να βραχώ. Τελικά πήγα στο δάσος, από το δρόμο που μου υπέδειξε και που οδηγούσε στο Αγιασμα. Ευρισκόμενος μόνος στην πηγή, πλημμύρισε η καρδιά μου με χαρά, γιατί μου δόθηκε αυτή η ευκαιρία. Έβγαλα τα ρούχα μου γρήγορα, γέμισα το δοχείο με κρύο, κρυστάλλινο, καθαρό νερό και βράχηκα ολόκληρος. Με κατέλαβε η

ζωογόνος δροσιά του άγιου νερού και μία φωτοβόλος χαρά. Ντύθηκα γρήγορα και -
ω του θαύματος!- συνέβη κάτι το ασύλληπτο. Ένωσα ξαφνικά ότι, πράγματι,
βάδιζα στον παράδεισο. Ένα ανείπωτο φως με πλημμύρισε, καθώς και όλη την
γύρω ατμόσφαιρα και, από την απερίγραπτη μακαριότητα, άρχισα να τρέμω. Σ'
αυτήν τη θαυμάσια χαρά προστέθηκε κάτι το εντελώς απροσδόκητο.

Όλο το ξέφωτο, γύρω από το πηγάδι, γέμισε -ακατανόητο πώς!- με μεγάλα, άσπρα
μανιτάρια, τα οποία στη Ρωσία ονομάζονται «βασιλικά». Μαγεμένος από την
ανείπωτη, φωτοφόρο ευτυχία, άρχισα να μαζεύω αυτά τα εκπληκτικά μανιτάρια
και να τα ρίχνω στο δοχείο που, κυριολεκτικά, έπειτα από λίγα λεπτά, είχε γεμίσει.
Βαδίζοντας στο ξέφωτο, δεν έπαψα λεπτό να εκπλήσσομαι από τη μακαριότητα
που με μεθούσε με τέτοια υπερκόσμια γλυκύτητα, που φοβόμουν να πιστέψω ότι
πράγματι βάδιζα στη γη και δεν διέμενα κάπου στον Παράδεισο, κοντά στον
αγαπημένο μου Θεό. Γύρω υπήρχε μία θάλασσα από μανιτάρια. Άρχισα να
σκέπτομαι:

«Πώς θα μαζέψω τα υπόλοιπα;» Αυτή η παιδική σκέψη με παρότρυνε προς ένα
ανεπανόρθωτο λάθος. Αποφάσισα να τρέξω στο μοναστήρι, να πάρω μερικά δοχεία
και γρήγορα να επιστρέψω στο ξέφωτο, για να μαζέψω περισσότερα μανιτάρια για
τ' αδέρφια του μοναστηριού. Σαν τρελός από την απερίγραπτη ευτυχία, γρήγορα
πήγα στον πατέρα Βενέδικτο να τον ενημερώσω για το τι είχα συναντήσει στο
δάσος. Δεν μπορούσα τότε ν' αντιληφθώ με τη λογική μου ότι αυτή την ωραία
παρηγοριά μου την έστειλε η Ουράνια Βασίλισσα, η Οποία ήθελε, μ' αυτόν το
θαυμάσιο τρόπο, να με παρηγορήσει, προκειμένου να ξεχάσω όλες τις λύπες μου
στη γη και να νιώσω τη μακαριότητα του Παραδείσου. Όταν επέστρεψα στο
ξέφωτο αυτό, ήταν στη συνήθη κατάσταση του.

Με τρόμο είδα ότι δεν υπήρχε ούτε ένα μανιτάρι. Αυτό βαθειά με συγκλόνησε. Πριν
δεκαπέντε-είκοσι λεπτά, εκεί υπήρχε μία τεράστια ποσότητα μανιταριών. Και σε
λίγη ώρα τίποτε... Απορούσα πού εξαφανίστηκαν; Αλλά ήταν αργά. Έπρεπε να
πέσω στα γόνατα και μη σκεπτόμενος τίποτε το επίγειο, να «χαθώ» με τη μακάρια
προσευχή προς την Παρθένο, που με αγάπησε και τον Πατέρα των Φώτων, τον
Ουράνιο Βασιλιά που μ' επισκέφθηκε με το Φως του, με το Φως της Αιώνιας Ζωής.

Έπειτα από μερικές ημέρες, απερίγραπτα παρηγορημένος και ευτυχισμένος,
επέστρεψα με το τρένο στο σπίτι μου. φέρνοντας μία τσάντα γεμάτη από τα
λευκά, παραδεισένια μανιτάρια που μου έστειλε η Θεοτόκος. Η παρηγοριά και
ευλογία, που ζήτησα στο μοναστήρι ενώπιον της εικόνας, ήταν τόσο έντονη που
δεν σταμάτησα να εκπλήσσομαι για τη χάρη της Παρθένου.

Το τρένο, με το οποίο ερχόμουν στη Μόσχα εκείνο το σαββατιάτικο πρωινό,

κανονικά έπρεπε χωρίς στάθμευση να φτάσει στο σιδηροδρομικό σταθμό «Λευκορωσία». Από εκεί χρειαζόταν με τον προαστιακό να επιστρέψω, από τον ίδιο δρόμο, στο σταθμό Γκολίτσινο και να πάρω ταξί, για να φτάσω στο ναό του Σβενίγκοροντ. Εκεί, στις τέσσερις η ώρα το απόγευμα, άρχιζε εσπερινή Ακολουθία, όπου έπρεπε να ψάλλω και να διαβάσω.

Έτσι λοιπόν, ήταν πρωί, όταν, επιστρέφοντας από το Μινσκ (πρωτεύουσα της Λευκορωσίας) με το τρένο, πρόσεξα ότι σταμάτησε ακριβώς στο σταθμό Γκολίτσινο. Ρώτησα την υπεύθυνη του βαγονιού εάν μπορούσε να μου ανοίξει την πόρτα για να κατέβω στην αποβάθρα. Αυτή αμέσως συμφώνησε. Έτσι, απροσδόκητα, βρέθηκα ξαφνικά στο σταθμό, από τον οποίο είχα είκοσι λεπτά διαδρομής μέχρι το ναό. Αυτό ήταν ένα μικρό, αλλά πραγματικό θαύμα, αφού έτσι κέρδισα σχεδόν τρεις ώρες διαδρομής και γλίτωσα από τα πήγαινε-έλα του σιδηροδρομικού σταθμού. Ευρισκόμενος σύντομα στο δωμάτιο που ζούσα τότε κοντά στο ναό, τηγάνισα για γεύμα τα ευλογημένα, λευκά μανιτάρια, με τα οποία είχα την ευτυχία να παρηγορούμαι για ένα μήνα, ενθυμούμενος πραγματικά το «χαμένο» παράδεισο που μου χάρισε για να διαμείνω η ίδια η Ουράνια Βασίλισσα.

Εργαζόμενος και υπηρετώντας το Θεό σε αυτόν το ναό, συχνά ένιωθα μία ιδιαίτερη παρηγοριά και χαρά από την εκ των Άνω Θεία Χάρη, η Οποία με βοηθούσε να ψέλω και να διαβάζω τα κείμενα για τις Θείες Λειτουργίες. Ο Κύριος, σα να με περιέβαλε με τη Δύναμη του Πνεύματος, χαρίζοντας έμπνευση και ζωντανή αίσθηση συμμετοχής στη χαρά των Αγίων. Αυτή η Χάρη γινόταν πιο αισθητή τις ημέρες των μεγάλων εορτών. Ερχόταν σαν Φως και Πνοή της μακάριας Αιωνιότητας και κατελάμβανε την ψυχή μου, για να αγαπήσω πραγματικά το Θεό και να Τον ευχαριστήσω για το υπέρτατο δώρο της Αγάπης Του προς εμάς.

Όμως υπήρχαν περιπτώσεις, που η ανείπωτη Αγάπη ερχόταν με τις προσευχές των αγίων που έχουν μεγάλη παρρησία προς τον Πατέρα των Φώτων. Έτσι, στις 16 Δεκεμβρίου 1984, την ημέρα εορτασμού του οσίου Σάββα του Ζβενίγκοροντ, επειδή το Μοναστήρι του ήταν κλειστό, η Πανήγυρη ετελέσθη στην εκκλησία της Κοιμήσεως Θεοτόκου που ήταν η μοναδική διαθέσιμη και δεν κλείστηκε κατά την περίοδο των διωγμών σε όλη αυτή την περιοχή, όπου ο Άγιος Σάββας ήταν πολιούχος. Ένα ασυνήθιστα λαμπρό, χαρμόσυνο Φως περιέβαλε εμάς -τους ψάλτες- έτσι, που με απερίγραπτο ενθουσιασμό και αγαλλίαση, ψέλναμε τα εορταστικά τροπάρια, δοξάζοντας τον Όσιο. Σε όλους τους ψάλτες είχε χαριστεί μία τόσο γλυκιά φωνή, που εμείς δε σταματούσαμε να εκπλησσόμεθα. Πώς ψέλναμε ένα τόσο θαυμάσιο, ζωντανό μέλος! Αποδείχθηκε ότι, εκείνες τις ώρες, έλαβε χώρα η ζωντανή εμφάνιση του αγίου Σάββα, τον οποίο είδε στην ανοικτή Ωραία Πύλη να

στέκεται κοντά στην Αγία Τράπεζα μία ευσεβής γριούλα-ενορίτισσα της εκκλησίας μας. Ο όσιος Σάββας, ο αγαπημένος μαθητής του αγίου Σεργίου του Ραντονέζ, ήταν καταπληκτικά όμοιος με την παλαιά αγιογραφημένη μορφή του στην εικόνα, η οποία ιδιαιτέρως ετιμάτο στο ναό μας.

Για το θαύμα αυτό μίλησε στον προϊστάμενο πατέρα Ιερώνυμο, ο οποίος μου απεκάλυψε το μυστικό στο τέλος της λειτουργίας. Εγώ, βεβαίως, πίστευα ότι αυτό ήταν σίγουρα αλήθεια, δηλαδή, η Ουράνια Χαρά που βιώσαμε τότε, μαρτυρούσε γι' αυτό το θαύμα μέσα στην ψυχή μας. Αυτή η ασυνήθιστη ημέρα έμεινε στη μνήμη όλων όσων έψαλαν τότε μαζί μας στη χορωδία, σα μία ημέρα θαυμάσιας εμφάνισης του άλλοτε γεννημένου στη γη, αλλά τώρα δοξασμένου κατοίκου των Ουρανών, του οσίου Σάββα, ο οποίος μας έδωσε την ευκαιρία να δοκιμάσουμε την ουράνια χαρά, την ημέρα της εορτής του, στον Οίκο του Κυρίου.

Να, γιατί προσπαθούσα τόσο να εγκαταλείψω αυτό τον αμαρτωλό κόσμο και το συντομότερο να γίνω μοναχός, ώστε να γίνω κοινωνός, όσο ήταν δυνατόν περισσότερο, της ανείπωτης Αγάπης του Θεού μας. Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, όμως στην ψυχή μου παραμένει το ζωντανό φως αυτού του ασυνήθιστου γεγονότος και η αίσθηση αυτής της ευχαριστίας για την βιωμένη, τότε, φωτοφόρο χαρά της μακάριας Αγάπης του Θεού, που μας ζωογονούσε.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΣΤΟ ΦΩΣ.

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr

-